

ВЯРАТА Е ПРОБИВ ПРЕЗ ПРЕПЯТСТВИЯ

- Когато душата се приобщава към малките трошици жив молитвен опит, а след това се разрушава връзката на общение с Бога, тя изпада в разслабено състояние. „Ако няма в сърцето живо чувство, то и нищо друго не ми трябва!“ Тогава ни нападат апатия и униние и се руши всеки опит за молитва, става нещо като „тих бунт“. „Или ще бъде така, или никак! Няма да се моля с мъртва молитва!“ Това сигурно е изкушение?

- Да, това е изкушение. Дяволът ни навява да изоставим молитвата. След като се откъснем от неговите мрежи, той с всевъзможни начини и средства се изхитря отново да ни улови и да ни задържи, за да не може душата да се издигне към Бога. Именно затова ни прави такива внушения. Един отец разказваше: „Усещах, че ме изпълва някакво вледеняващо чувство, все едно някой със спринцовка влива в душата ми нещо студено, гнусно и страшно, като някакъв бунт срещу Бога. Осъзнавах, че то не е мое, но не можех да му се съпротивлявам. После въпреки всичко започнах да се бора и да се освобождавам от този дяволски пълнеж.“

Подобни изкушения постигат в живота всеки човек, кого в по-голяма, кого в по-малка степен. Длъжни сме да се борим с тях, защото в тази борба се проявява нашата верност и преданост на Бога.

Да прочетем евангелския разказ. До пътя седял слепец, а Христос минавал край него (Лука 18:35-43). Слепецът започнал да вика: *Сине Давидов, помилуй ме! Казва се, че тия, които вървяха напред, смъмриха го, с други думи: „Мълчи, не викай!“*. А той завикал още повече. Това е символичен образ: когато душата започне да вика към Бога, тогава „тия, които вървяха напред, т.е. нашите страсти, нашите грехове ни поучават, съветват ни и дори ни запушват устата: „Не трябва, престани!“ Тези лукави съветници ни предлагат под най-различни предлози да прекъснем молитвата: „Така и така не можеш да се молиш, остави тази работа!“, „Теб Бог няма да те чуе!“, „За теб това е напълно загубено време!“, „Това е безполезна работа остави я!“...И други най-разнообразни благовидни предлози, които не допускат да призоваваме нашия Целител и Спасител. А евангелският слепец още по-силно завикал. Когато Христос го повикал, той хвърли, се казва, горната дреха, стана и дойде при Исуса (Марк. 10:50). Забележете, че когато отхвърлил всичко веществено и плътско, тогава се приближил до Спасителя. Така и ние трябва да отхвърлим всичко от ветхия плътски човек и тогава ще дойдем при Исуса, и Господ ще ни отвори очите. Това е образът на нашата молитва.

В Св. Писание се казва: *В скръбта бивайте търпеливи, в молитвата- постоянни* (Рим. 12:12). Това значи, че сме длъжни независимо от всичко да сме постоянни в молитвата и да търпим тази борба и тягост от плътта и от дявола. Нали на нея- на молитвата се съпротивлява цялата

ни демонична сила, съпротивлява се ветхия ни човек, съпротивлява се самото ни тяло, защото и то е тленно. Но въпреки това трябва да отхвърляме всичко, което стои на пътя ни към Бога и да викаме като евангелския слепец: „Иисусе, Сине Божий, помилуй ме!”

Може би тук е важна и благодарността за самата тегота: „Господи, благодаря Ти, че ми даваш да видя, колко негоден съм в действителност пред Теб и че ми помагаш да преодолявам всички препятствия по пътя към Теб!” Понеже чрез пречките се проверява нашата любов и стремеж към Бога, както е казано: „Вярата – това е пробив през препятствията”.

Автор: Монах Константин

Източник: Беседи с един кавказки пустинник